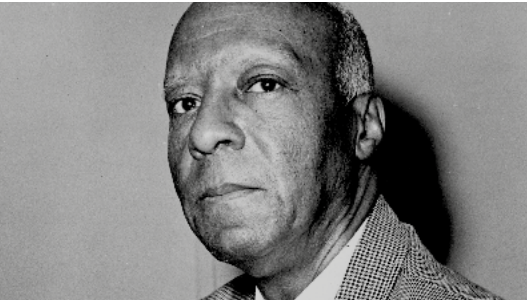

clàssic

«Discurs a la Marxa a Washington»

Asa Philip Randolph

Sindicalista i activista
pels drets civils
(1889-1979)

La Marxa a Washington de 1963 representa un dels èxits del moviment pels drets civils als EUA i va ser clau per promoure l'aprovació de lleis bàsiques com la dels drets civils (1964) o la llei del dret a vot (1965). La Marxa històricament és recordada pel discurs *I have a dream*, de Martin Luther King (1929-1968), però va reunir molts més oradors. Un d'ells va ser Asa Philip Randolph (1889-1979), líder sindicalista afroamericà i figura clau en el moviment pels drets civils. La seva lluita política unia la defensa de la justícia social amb la racial, com a dues cares d'una mateixa moneda. L'activisme promogut per Randolph va ser clau per acabar amb la segregació als llocs de treball i a les forces armades dels EUA.

Ens reunim aquí per fer la manifestació més gran de la història d'aquesta nació. Que la nació i el món coneguin el significat del nostre nombre.

No som un grup de pressió, no som una organització ni un grup d'organitzacions, no som una turba. Som l'avantguarda d'una revolució moral massiva pel treball i la llibertat. Aquesta revolució reverbera per tot el país i toca tota ciutat, tota vila i tot poble on els homes negres són segregats, oprimits i explotats. Però aquesta revolució pels drets civils no es limita als negres, ni tampoc als drets civils, perquè els nostres aliats blancs saben que no poden ser lliures mentre nosaltres no ho siguem.

I sabem que no tenim futur en una societat en la qual sis milions de blancs i negres estan a l'atur i milions més viuen en la pobresa. Tampoc l'objectiu de la nostra revolució pels drets civils és merament l'aprovació d'una legislació pels drets civils. Sí, volem que tots els allotjaments públics siguin oberts a tota la ciutadania, però aquests allotjaments significaran poc per aquells que no se'ls poden perme-

tre. Sí, volem una Llei de pràctiques laborals justes,¹ però de què servirà si l'automatització, pensant només en els beneficis, destrueix els llocs de treball de milions de treballadors, tant negres com blancs?

Volem escoles públiques integrades, però això vol dir que també volem ajudes federals a l'educació, per a totes les formes d'educació. Volem una societat lliure i democràtica dedicada a l'avenç polític, econòmic i social de l'home, seguint principis morals. Ara bé, sabem que la llibertat real requerirà molts canvis en les filosofies i les institucions polítiques i socials de la nació. Per una banda, hem de destruir la noció que els drets de propietat de la senyora Murphy² incloguin el dret d'humiliar-me pel color de la meva pell.

La reverència per la propietat privada ha d'ocupar un segon lloc vers la

1 Les «Fair Employment Practices Acts» eren lleis estatals que prohibien a empreses i sindicats discriminar els empleats o els sol·licitants de llocs de treball en funció del seu color, origen o, religió. No és fins a la dècada del 1980, que aquest dret queda codificat en el Codi Laboral.

2 Nota de l'edició: El cognom Murphy és irlandès, per tant d'ètnia blanca, i podria ser estereotípicament de la mestressa d'una pensió, per exemple.

reverència per la persona humana. Correspon als negres reafirmar aquesta apropiada prioritat de valors, perquè als nostres avantpassats els van transformar de persones humanes en propietats privades. Ens correspon exigir noves formes de planificació social, de crear plena ocupació i de posar l'automatització al servei de les necessitats humanes, no pas al servei dels beneficis, perquè som les majors víctimes de l'atur. Els negres actualment estem al capdavant del moviment per la justícia social i racial perquè sabem que no podem esperar la realització de les nostres aspiracions a través de les mateixes velles institucions i filosofies socials antidemocràtiques que sempre han frustrat les nostres aspiracions.

Així doncs, hem portat la nostra lluita al carrer tal com l'ha portat al carrer el moviment obrer, talment com dugué Jesucrist la multitud pels carrers de Judea. El fet és, clarament i senzillament, que fins que no vam sortir al carrer, el govern federal ha estat indiferent a les nostres demandes. No ha estat fins que es van omplir els carrers i les presons de Birmingham, que el Congrés ha

començat a pensar en legislar sobre drets civils. No va ser fins que milers de persones es van manifestar al Sud, que es van admetre negres als restaurants i a altres locals públics. No va ser fins que els «Freedom Riders» van ser brutalment atacats a Alabama, que es va aplicar la sentència del Tribunal Suprem de 1946 que prohibia la segregació en el transport de viatgers interestatal, i no va ser fins que es van establir piquets a les obres de construcció al Nord, que s'hi van contractar treballadors negres. Aquells que critiquen els nostres activistes, que aconsellen paciència en nom d'una pau falsa, de fet donen suport a la segregació i l'explotació. Prefereixen la pau social a costa de la justícia social i racial. Els preocupa més alleujar la tensió racial que no pas aplicar la democràcia racial.

Els propers mesos i anys es veuran noves mostres de masses en moviment per la llibertat. La marxa a Washington no és pas la culminació de la nostra lluita, sinó un nou començament, no només per als negres, sinó per a tots els nord-americans que tenen set de llibertat i d'una vida millor. Busqueu els enemics de

Medicare,³ de la pujada del salari mínim, de la Seguretat Social,⁴ dels ajuts federals a l'educació, i allà hi trobareu l'enemic del negre, la coalició de Dixiecrats⁵ i els republicans reaccionaris que volen dominar el Congrés.

Hem de desenvolupar la força per poder donar suport al programa de drets civils del president Kennedy. En la lluita contra aquestes forces, tots hauríem d'estar preparats per sortir al carrer. L'esperit i les tècniques que van constituir el moviment obrer, que van fundar esglésies, i que ara guien la revolució dels drets civils, han de ser una croada massiva, s'han de llançar contra la impia coalició dels Dixiecrats i dels racistes que intenten ofegar el Congrés. Els que estem aquí avui només som la primera onada. Quan marxem, serà per a continuar amb la revolució dels drets civils a

casa nostra i a tots els racons del país, i tornarem una vegada i una altra a Washington en nombre creixent fins que la llibertat total sigui nostra. No ens conformarem amb menys, i vulgui Déu que tinguem el coratge, la força i la fe en aquesta hora de prova de foc per no vacillar mai.

3 El «Medicare» és un sistema federal estatunidenc d'assegurança mèdica per a persones majors de 65 anys.

4 Als EUA, la «Social Security» és el programa federal de pensions per la vellesa i asseguradora per incapacitats.

5 Els coneguts com els «Dixiecrats», va ser una escissió pro-segregació del Partit Demòcrata anomenat State's Rights Democratic Party [Partit Demòcrata dels Drets dels Estats].